

[Bouet.]

munale organisationer og sygekassernes centralorganisationer om de nærmere regler for, i hvilket omfang de sociale udvalg, sygekasser o. lign. skal medvirke ved gennemførelsen af de i paragraffen indeholdte bestemmelser, er mit partis betænkeligheder svundet, og vi er fra vor side gået med, idet det forudsættes, at man herved undgår den stærke centralisering, som fremkommer, når hele afgørelsen henlægges til invaliderettens afgørelser.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger. Der er jo andre forbedringer, bistandsydelsen o. s. v., som vi fra vor side kan tiltræde. Naturligvis vil ændringerne medføre en forøget udgift — jeg tror, at den højtærede socialminister har angivet en 6—7 mill. kr. —, men da disse penge skal gå til, man kan vel nok sige, de dårligst stillede i samfundet, så nærer vi ingen betænkelighed ved at gå med dertil, selvom man i disse tider, da skatterne trykker hårdt, skal være meget varsom med yderligere millionudgifter fra samfundets side. Jeg skal altså tilsige mit partis medvirken til disse to lovforslags hurtige gennemførelse her i tinget.

Ingeborg Refslund Thomsen: I min valgkreds møder hver gang, der er valg-møde, en lille intelligent invalid og forklarer, hvor vanskeligt invaliderne er stillet. Han spørger os valgkandidater, hvad vi agter at gøre. Vi kender jo i almindelighed ikke meget til invalidelovgivningen, vi siger nogle pæne ord, og vi siger: ja, men er fejlene så store, så vil de sikkert også blive rettet. Ved sidste valg var der kommet en ny valgkandidat, og han holdt et belærende foredrag for ham om balance, balance i statens indtægter og udgifter, balance i de private indtægter og udgifter, tæring efter næring o. s. v., og pludselig afbrød invaliden talestrømmen og råbte: jeg kan ingen balance få! Hele forsamlingen klappede ad ham. Han er netop typen på en invalid, der har kone og børn og en altfor lille indtægt. Derfor glæder det mig, at invalidernes kår nu forbedres.

Jeg er ikke selv medlem af nogen kommunalbestyrelse, men jeg taler ofte med de kvindelige medlemmer af alle partier i vort byråd og i de sociale udvalg, og de har flere gange talt om, hvor urimeligt det virker med den faste trediedelsgrænse, og hvor vanskeligt det er at finde udvej for at yde den hjælp, som de synes er absolut nødvendig. Nu lempes der på de stive regler, og selvom det sikkert kræver mere årvå-

genhed og mere arbejde af de sociale udvalg og de lokale ansvarlige, så er den nye definition af invaliditetsbegrebet: erhvervs- evnen, der skal være betydelig nedsat, mere retfærdig end den gamle. Nu kan trediedelsbegrebet fraviges særlig for de lavere indtægtsgrupperes vedkommende, hvor en trediedel af den pågældendes indtægt ligger under invaliderentens beløb, men vanskeligere at administrere bliver loven jo, og helt overskue dens konsekvenser kan man vel heller ikke i dag. Et større spillerum for misbrug bliver der utvivlsomt, men man må ikke lade de mange udgælde, fordi en enkelt har mulighed for at misbruge loven.

Den invalid, der er henvist til andres bistand, får et såkaldt bistandstillæg, og er invaliditeten så stor, at der fordres vedvarende tilsyn af andre, gives et noget større fast plejetillæg. Begge dele er rigtigt, og bistandstillæg lyder også meget bedre end det triste ord „hjælpeløshedstillæg“. Det er kun retfærdigt, det er ganske i sin orden, at dette plejetillæg også kan gives til invalider, der ikke opbevarer invaliderente, fordi deres erhvervsevne ikke er betydeligt nedsat. Tillægget er jo en betaling, som ikke invaliden selv, men den, der skal bistå ham, retteligt får.

Der tages nu et hensyn til invaliderentemodtagere, hvis erhvervsevne er bedret, bedret så betydeligt, at renten må bortfalde. Nu fratages renten dem ikke fra den ene dag til den anden, men den forsvinder gradvis over et tidsrum af 12 måneder. Det er en udmærket foranstaltning efter min mening.

Selvom det ikke just er af betydning for invalidens erhvervsevne, ydes der hjælp til bandager, kunstige lemmer, sygevoгне og høreapparater med formaninger og forpligtelse til at omgås disse dyre ting forsvarligt. Alt i alt tror jeg, at loven nu bliver mere tidssvarende, mere betryggende for dem, der rammes så hårdt. Der ses ikke kun på det ene at fremme erhvervs- evnen, men der drages omsorg for, at en invalid kan få de moderne hjælpemidler, der i nogen måde kan få ham til at glemme, at han er ringere stillet end de sunde. Alt, hvad der kan gøres for kunstigt at skjule invaliditeten, bør den ubemidlede også have adgang til. Det vil stimulere arbejdslysten og fremme erhvervsevnen og give invaliden en følelse af, at han trods alt er en nyttig samfundsborger, som med god samvittighed kan tage imod den hjælp til selvhjælp, som samfundet gerne vil yde ham.

Lovforslaget om hjælp til kronisk syge